

uden at vide, at det er hundrede procent omkostningslet, om jeg så må sige. Det er faktisk det, jeg ville sige i mine første bemærkninger, for alt andet lige er det jo en øget byrde på skatteyderne.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil da gerne have lov til at sige fru Aase D. Madsen og dermed Dansk Folkeparti mange tak for den store cadeau til VK-regeringens energi- og miljøpolitik, som det seneste indlæg jo i virkeligheden var udtryk for.

Vi er ganske enige i, at vi skal leve op til vores klimapolitiske målsætninger og Kyotoaftalen. Det er også det, regeringens klimastrategi giver et reelt bud på, hvilket den tidligere SR-regering jo ikke formåede, og derfor er jeg også glad for, at Dansk Folkeparti her i Tinget har støttet vedtagelsen om regeringens klimastrategi.

Jeg er også fuldstændig enig i, således som klimastrategien jo lægger op til, at vi skal nå resultaterne på en omkostningseffektiv måde. Mest miljø for pengene – det er dét, det drejer sig om, og det er i det hele taget også i internationalt perspektiv, fordi vi står med et internationalt problem.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Erik Mortensen som ordfører.

Erik Mortensen (S):

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at dansk VETeknologi nyder stor anerkendelse ud over vore egne grænser, og det gør den, fordi man gennem årene, hvor man udbyggede og øgede ekspertisen på området, gjorde det med fuld opbakning fra den danske regering.

Det signal, vi gang på gang har fået tilbage fra industrien – selvfølgelig mest markant vindmølleindustrien – er, at hvis vi ikke har et hjemmemarked, har vi heller ikke noget eksportmarked, og vi har set, hvordan hjemmemarkedet har udviklet sig med offentlig støtte, men også med regulering hen ad vejen, og det er fair nok.

Men det, vi har set i det sidste 1½ år, er jo, at regeringen støttet af Dansk Folkeparti har røket ganske alvorligt ved den anerkendelse, vi nyder udadtil, og som jeg startede med at omtale. Det gør man, i og med at man fjerner grundlaget for de produktionsanlæg, som vore forventede aftagere her i landet og ude omkring i verden gerne vil have som reference for at sige:

Hvad gør I selv? Det er et dårligt udgangspunkt, når vi skal ud og sælge vore varer.

Det beslutningsforslag, vi behandler i dag, er nok ikke noget stort plaster på det sår, men ikke desto mindre er det et forslag, som vi i Socialdemokratiet bakker hundrede procent op, netop fordi en blåstempling fra den danske regering, altså fra det offentlige Danmark, jo er guld værd, når man skal ud og sælge varen.

En kvalitetssikringsordning burde egentlig være et helt naturligt instrument – teknisk og sikkerhedsmæssigt selvfølgelig, men ikke mindst som et salg fremmende gode for produkterne. Vi ser det også i forbindelse med miljømærkerne Svanen og det røde økomærke, Ø-mærket. Alene på finansloven er der afsat 18,1 mio. kr. til de formål, og hvem tjener egentlig på det? Ministeren var i sit første indlæg inde på, at man ikke skulle subsidiere bestemte industrier. Det gør man formentlig heller ikke med Svanen, men alligevel er det selvfølgelig en støtte til dansk erhvervsliv.

Hvorfor skal man egentlig subsidiere et miljømærke? Det er jo kun fabrikanterne, der har glæde af at kunne benytte det, det koster dem også noget, og det skal det også gøre. Jeg tror ikke, de knap 9 mio. kr., som Kristeligt Folkeparti anviser, vil dække de omkostninger, der vil være ved en superkvalitetssikringsordning, men det vil være en blåstempling, og dermed er det offentlige Danmark med til at sætte det blå stempel og dermed fremme vore muligheder for at sælge på eksportmarkederne.

Kl. 15.00

Selvfulgelig skal fabrikanterne og de, der opererer på markedet, også betale. Det ved vi ganske udmærket, og netop parallellen til f.eks. Svanemærket synes jeg understreger, at her er det fuldt ud lige så berettiget, at vi giver vores bidrag og dermed siger: Vi står inde for det, som vi producerer og det, som vi sælger.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Erik Mortensen, at hvis dansk eksport var afhængig af, at staten skulle subsidiere de pågældende produkter, ville det stå overordentlig sløjt til med valutaandtjeningen for dette land, og så ville der ikke være megen velfærd tilbage. Men det er da heldigvis sådan, at det meste af den eksport, der foretages, foretages på markedsökonomiske vilkår i skarp konkurrence både nationalt og internationalt, og sådan må det også være.